

infirmi-*tatem* humanæ mentis præmunire dignata est summa bonitas tua, nec terminos antiquos a patribus positos jam transgredi ducit nefas. Exurge & cura tibi sit de nobis periclitantibus ob modicam fidem nostram; & quia semper proni sumus in fluctuationes & dubitationes, adauge nobis fidem: credimus, Domine, sed adjuva incredulitatem nostram.

Exurge, usquequò oblivisceris nos in finem, iratus est furor tuus super oves pascuæ tuæ?

Salva nos, jam enim perimus; impera ventis & mari; dic tantum verbo, & fiet tranquillitas; dic mari: Tace, obmutescet, & vento, ne flaveris.

Ostende faciem tuam, Domine, Deus virtutum, convertere, respice de cælo, & vide quia singularis feras depascitur vineam tuam.

Mitte auxilium tuum de sancto, & perforce quam plantavit dextera tua.

Novi, Domine, & firmiter credo quia firmata est Ecclesia tua supra petram, nec portæ inferi prævalerunt adversus eam: novi quia in ipsâ eris usque ad consummationem, novi quia & supra lapidem istum qui ceciderit collidetur, & super quem ceciderit conteret eum.

14. Verum pro domo, pro patriâ, timore concutior & contremisco: ne finas, Domine, ne finas auferri a nobis regnum tuum, regnum tuum apud nos sit regnum omnium sæculorum. Et si gens tota, heu! non facit fructum ejus, parce ignorantibus multorum propter illos qui fortes in fidem assumunt scutum & galeam contra tela impietatis ignita:

Parce levitati gentis deceptæ: recordare quoniam pulvis sumus, & spiritus pertransit in nobis, & non subsistit, nec unquam in eodem statu permanet.

Parce, ô qui idem semper, & cujus anni non deficient! Sustine in clementiâ & longanimitate tuâ miseras nostras: infatuatas & illusas mentes illumina: & ad ovile tuum reducere errantes oviculas tuas.